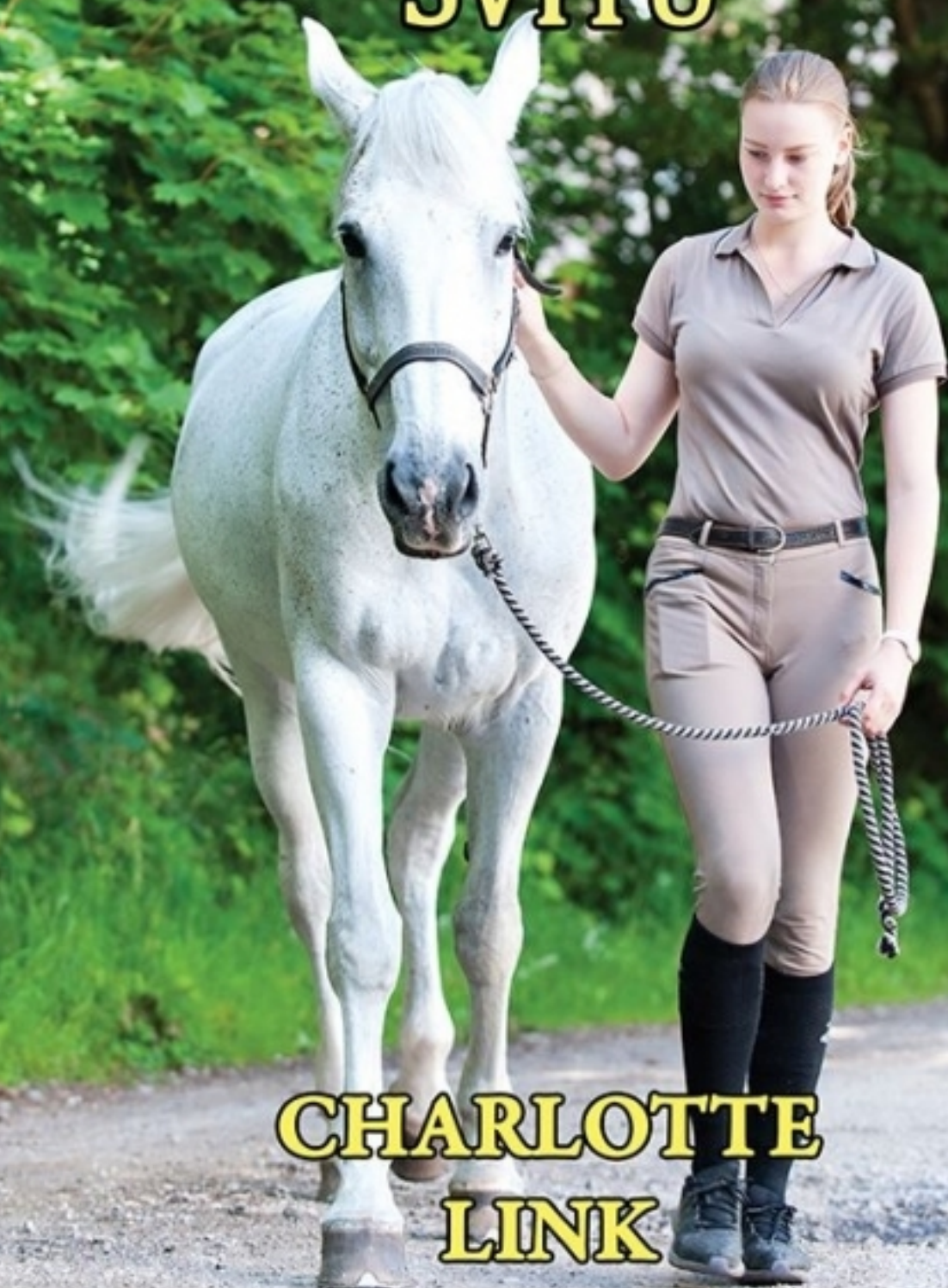

ŠEPOT MESAČNÉHO SVITU

CHARLOTTE
LINK

Jazdecký dvor Soví hrad

**ŠEPOT MESAČNÉHO
SVITU**

Charlotte Link

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Original title: Reiterhof Eulenburg – Mondscheingeflüster (vol.4)

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2013 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2022 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2022 Vojtech Czobor
Cover design © 2022 Richard Mečič

Z nemeckého originálu Reiterhof Eulenburg, Mondscheingeflüster,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2013,
preložil Vojtech Czobor.
Obálku navrhol Richard Mečič.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2022 ako svoju 485. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-120-5

Mladá kobyla sa svojimi strachom rozšírenými očami nepokojne a skoro hystericky pozerala pred seba. Výdatne sa potila, srst' na krku mala čiernu od vlhkosti. Znova a znova dupala nohami a ticho a zúfalo erdžala. Očividne mala silné bolesti. Tomu, kto videl jej neforemne opuchnuté telo, bolo hneď jasné, že hnedá Lucia s utešenou bielou hviezdou na čele má nepeknú koliku.

Na prázdninovom jazdeckom dvore Soví hrad pri Severnom mori svietili v túto chladnú aprílovú noc všetky svetlá. Medzi mladými hosťami, ktorí tu trávili veľkonočné prázdniny, sa ako blesk rozšírila informácia, že jeden z koní je chorý, a tak, prirodzene, nik nechcel spať. Všetci by radi išli do stajne, no pani Andresenová, majiteľka dvora, ich okamžite zastavila a poslala naspäť.

„Vráťte sa, prosím vás, znovu do postele. Lucii nie je dobre a určite ju poriadne znervózni, keď sa pred jej boxom odrazu

objaví hůf vzrušených ľudí. Budťte rozumní. Robíme všetko, čo sa dá. Zverolekár by tu mal byť každú chvíľu.“

V stajni boli teraz iba pani Andresenová, jej syn Tom a Pat, jedno z dievčat, ktoré tu boli na návšteve. Pat patrila k stálym hosťom a už viac než rok bola Tomovou dôvernou priateľkou. Koňom dobre rozumela a vedela s nimi úžasne zaobchádzať. Aj teraz celkom zľahka položila ruku na Lucii nos a potichučky sa jej prihovárala. A skutočne, kobyla sa trochu upokojila. Potom sa však pokúsila – a to už tretíkrát za posledných päť minút – pokrčiť nohy a ľahnúť si. Tom jej v tom ešte v poslednej chvíli zabránil. Keby ležala, bolo by veľmi ťažké znovu ju postaviť na nohy. Vedel, že kôň s kolikou si za žiadnych okolností nesmie ľahnúť.

„Pôjdeme teraz predsa len von,“ rozhodla Pat, „a povodíme ju po dvore. Musí sa hýbať. Kde má nánosník s čelenkou?“

Pani Andresenová jej ho podala. Bola bledá a vyzerala nalezostene.

„Zajtra ráno Klauša okamžite prepustím,“ povedala. „Už stačilo. Od začiatku tu všetko obrátil naruby, ale toto je už vrchol. A preukázateľne nikdy nie je na svojom mieste!“

Klaus bol mladý muž z neďalekej dediny, milý, ale úplne nespoľahlivý a ľahkovážny chlapík, ktorý nebol schopný vydržať v jednom zamestnaní dlhšie ako týždeň. Jeho matka sa zaňho prihovárala u pani Andresenovej na Sovom hrade a naozaj aj dosiahla, aby ho tam na skúšku zamestnali ako ošetrovateľa koní. Odvtedy nič nefungovalo. Klaus sa v práci buď neukázal, alebo robil úplne iné veci, než tie, ktoré robiť mal. On v podstate nechcel spôsobiť nič zlé, ale všetko, čo mu povedali, šlo jedným uchom dnu, druhým von. Nič si nedokázal zapamätať. Pani Andresenová mu stokrát povedala, že Lucia je na koliky náchylná a smie dostať len veľmi málo

trávy, ale dnes, predtým, než na svojej motorke vyrazil na diskotéku, naplnil celé kfmidlo trávou, čerstvou jarnou trávou, ktorá bola navyše ešte aj mokrá. Možno to myslel dobre, kone mal rád a vždy ich bohato nakfnil.

Napriek sympatiám k milému a ľahkomyselnému mladému mužovi, toto sa musí skončiť.

Pat sa podarilo natiahnuť Lucii nánosník s členkou. Kôň sa triasol na celom tele, zdalo sa však, že Lucia Pat a Tomovi dôveruje. V každom prípade neprotestovala a dovolila, aby s ňou robili, čo len chcú. Pani Andersenová sledovala týchto dvoch mladých ľudí, tešilo ju, ako k sebe pristanú a ako dobre si rozumejú. Tom mal pred pár dňami šestnásť, vyzeral veľmi dospelo a väčšinou sa tak aj správal. Mnohé z prázdninových návštevníčok sa doňho zaľúbili, no on videl len Pat. Bola od neho o necelý rok mladšia a bola taká jemná a malá, že mu siahala ledva po plecيا. Pat si nenechala od nikoho nič predpisovať a zúrivo protestovala proti akémukoľvek pokusu obmedzovať ju, alebo ju niekam násilne začleňovať. Jedine Tom u nej občas dokázal čo-to dosiahnuť. Upínala sa na neho tým svojím krehkým a tvrdohlavým spôsobom. Jej neotrasiteľná oddanosť voči živým bytostiam, ktoré si sama vybrala, pôsobila viac než dojímavou – či už išlo o jej psa Tobiho, bez ktorého neurobila ani krok, o koňa Fairytale, ktorého si zakaždým priviezla na Soví hrad, alebo o Toma a ostatných priateľov: Pat by sa pre každého z nich nechala aj rozštvrtiť.

Luciu vyviedli na dvor. Aprílová noc bola chladná, mračná, čo sa nazhromaždili cez deň, rozvial vietor. Hviezdy sa chveli a mesiac, skoro úplne odkrytý a takmer v splne, zalial kraj bledožltým svetom. Cez rovné lúky sa dalo dovidieť až ku hrádzam, za ktorými bolo more a na ktorých sa pásli zimné ovce, bohato obrastené mäkkou vlnou.

Luciine kopytá klopkali na chodníku z mačacích hláv. Sťažka dýchala, ale v tejto chvíli aspoň zabudla na to, že si práve chcela ľahnúť.

„Hlavu hore, Lucia,“ povedala Pat. „Nesmieš zlenivieť. To zvládneme, neboj sa!“

V tom okamihu sa objavili reflektory, ktoré sa blížili ku dvoru. Auto. Konečne prišiel zverolekár.

Hore sedeli v jednej zo spální vedľa seba štyria mladí ľudia a dívali sa len tak doprázdna. Angie a Diana Hellerové, sestry z Kielu, čo každoročne chodili na Soví hrad, najlepší Tomov priateľ Chris, ktorého rodičia neďaleko prevádzkovali veľký prázdninový penzión a, prirodzene, aj Kathrin, ktorá bola na Sovom hrade už po štvrtýkrát, i keď sem, podľa mienky ostatných, vôbec nepatrla. Čoskoro mala osláviť šesťnásť narodeniny. Veľmi pekné dievča, ale trochu horenos, jedináčik bohatých rodičov. Rovesníci ju kvôli tomu často prehliadali, a tak, ako raz múdro poznamenala Diana, ťažkosti s nadväzovaním kontaktov sa usilovala maskovať prehnaným vystatovaním.

Aj teraz sa Kathrin pokúšala zľahčiť situáciu.

„Nerozumiem, prečo sa idete kvôli tomu koňovi zbláznit,“ povedala, „ako keby žiaden kôň nikdy nemal koliku. A každý z nich to aj prežil!“

„Rozprávaš, ako keby si zožrala všetku konskú múdrosť,“ zlostne povedala Angie.

Kathrin neznášala najviac zo všetkých a tvrdila, že ju treba aspoň raz do týždňa riadne zvoziť.

„Už sa stalo, že kone na koliku zomreli,“ dodala, „aj keď slečna premúdrená o tom nič nepočula!“

„Nuž ale ja...“ začala Kathrin, ale Chris ju prerušil.

„Tak sa už nehádajte. Je po polnoci a ja si myslím, že teraz už nik nemá chuť na nejaký spor!“

„Pokojne môžeš odísť,“ okamžite zareagovala Kathrin. „Teraz aj tak nemáš čo hľadať v našej spálni!“

Chris strávil celý deň so svojimi priateľmi, jazdil s nimi a neskôr sa aj poprechádzali pri mori. Plní vzrušenia i radostného očakávania sa zhovárali o hone na líšku, ktorý mal prebehnúť na ďalší deň. Nešlo, prirodzene, o žiadny skutočný lov na líšku, ale o hru, pri ktorej bolo potrebné vystopovať jazdca, čo vyštartoval ako prvý a odtrhnúť mu pásku – líščí chvost – ktorú mal pripevnenú na ramene.

Chris nechal Kathrinine slová bez povšimnutia a povedal: „Na hon na líšku môžeme pravdepodobne zabudnúť. A okrem toho, koho by to bavilo, keď je jeden z koní taký chorý!“

„Alebo mŕtvy,“ zachmúrene ho doplnila Angie.

Niekoľko minút všetci mlčali.

„Už sme počas všetkých tých prázdnin toho toľko zažili,“ povedala nakoniec Diana, „ale ešte nikdy to nebolo niečo také veľmi smutné. Ak Lucia zomrie, budú to naše prvé strašidelné prázdniny.“

Zažili toho naozaj veľmi veľa. Vždy, keď sa Angie, Diana, Pat, Tom, Chris a voľky-nevoľky i Kathrin spolu zišli, zakaždým natrafili na nejaký bláznivý a nebezpečný príbeh. Odhalili bandu zlodějov, prekazili snahu jednej pochybnej rodiny, ktorá v snahe zmocniť sa údajného pokladu neľutovala žiadne prostriedky. A v posledné leto zničili na Tenerife plány bezohľadných lovcov, ktorí obchodovali s papagájmi, slonovinou a kožušinami dravých zvierat. Vtedy skutočne uviazli v pasci a vyslobodili sa v poslednej sekunde. No Diana mala pravdu: niečo skutočne smutné sa ešte neudialo.

Tobi, pes, ktorý nerozlučne patril k Pat, ležal na posteli, kde sedela Angie, a teraz zodvihol hlavu a potichu zabrechal. Pochmúrnou náladou sa zrejme nakazil aj on. Stal sa z neho obrovský pes nedefinovateľnej rasy s hnedo-sivo-čierno sfarbenou huňatou srst'ou, ktorá mu na krku zhustla do akéhosi bohatého goliera, takže vyzeral skoro ako lev. Veľké biele labky mal úplne nevinne preložené jednu cez druhú. Angie ho poškrabkala pod krkom. „Divíš sa, kde je Pat, že? Teraz za ňou nemôžeš, Luciu by to znervózňovalo. Rozumieš?“

Tobi nerozumel, ale pozorne sa na Angie pozeral. Kathrin si ovievala svoje práve nalakované nechty.

„Podľa mňa sme toho cez prázdniny až tak veľa nezažili,“ utrúsila. „Keď som bola s rodičmi na Vianoce v New Yorku, zažila som úplne iné dobrodružstvo, to vám teda poviem a nech sa prepadnem, ak to tak nie je!“

„Sme o tom presvedčení,“ smiala sa jej Angie. „A hlavnú úlohu hral bezpochyby atraktívny mladý muž, ktorý bol do teba na smrť zaľúbený.“

„Áno, Ted bol do mňa veľmi zaľúbený. A vyzerá dobre, darmo sa, Angie, zlostíš. Má už dvadsaťjeden rokov.“

„Šialené! Čoskoro prasknem od závisti!“

„Ty nevieš, čo je láska. Nik z vás to nevie. A neviete nič ani o romantike a... náruživosti.“

Bolo to riskantné, Kathrin vedela, že slovo „náruživosť“ príleje olej do ohňa výsmechu, ktorý zapálila Angie. Nedokázala sa však ovládnuť. Cítila sa nesmierne dospelá od zážitku s Tedom, ktorý sa skutočne stal a o ktorom neporozprávala ani svojej mame. Prvýkrát v živote nepocítovala potrebu zasvätiť do niečoho svoju mamu. Prvý raz by sa radšej pohovárala so svojou rovesníčkou. To sa ešte nikdy nestalo. V tom bol však jej veľký problém. Nemala priateľku, ktorá by s očakávaním

v očiach a s blčiacimi lícami sedela oproti nej a nabádala ju: „No, rozprávaj! Čo povedal? Čo si mu na to odpovedala? A potom? Čo bolo potom?“

„Náruživosť!“ Angie sa smiala nahlas a nemilosrdne. „No, povedz nám, Kathrin, čo je to náruživosť!“

„Ste príliš hlúpe. S vami sa o niečom takom nedá rozprávať.“ Kathrin si fúkala na nechty. „Ale, odhliadnuc od príbehu s Tedom, som zažila aj skutočné dobrodružstvo.“

„Ale, pozrimeže! Pravdepodobne ti nejaký chlapík v metre ukradol príručnú tašku!“

„Nie. Ty si myslíš, že by som si len tak nechala ukradnúť tašku? Išlo o niečo celkom iné. Išlo o... heroín.“

Chvíľu všetci mlčali.

Potom Diana vyhrkla takmer bez dychu: „Vážne?“

Kathrin prikývla. „Isteže. Ja si tu predsa žiadne príbehy nevymýšľam. Dostala som sa do skutočne riskantných situácií, ktoré mohli veľmi ľahko dopadnúť zle.“

„Vedia o tom tvoji rodičia?“

„Jasné. Dozvedeli sa, že Teda uniesli. Ale nemajú potuchy o tom, že ja a Ted... no, veď viete!“

„Ako je možné, že si nám o tomto úchvatnom príbehu zatiaľ ešte nič nepovedala?“ spýtala sa Angie. „Tol'ká skromnosť ti vôbec nepristane. Za normálnych okolností by si to vysypala do piatich minút po príchode na Soví hrad!“

Kathrin bola naozaj pripravená vyrozprávať príhodu, čo ju ustavične zamestnávala. Neustále to však odkladala na neskôr. Nie, nájde sa ešte lepšia príležitosť. Naozaj ma všetci budú musieť pozorne a dlho počúvať!

Vždy, keď chcela začať, si uvedomila, že priatelia sa opäť zaoberajú niečím úplne iným, alebo nepokojne prešľapujú,

lebo riešia tisíc ďalších vecí. Je možné, že ten čas prišiel práve teraz?

„Ak chcete,“ povedala Kathrin, „všetko vám porozprávam. „Je to dosť zamotaný príbeh a...“

Ďalej sa nedostala. Otvorili sa dvere a do izby vopchala hlavu Pat s červenými kučerami.

„Teraz tu bol zverolekár a dal Lucii injekciu. Má sa lepšie, ale cez noc nesmie zostať sama. Dohodli sme sa s Tomom, že na ňu budeme dávať pozor. Ak by ste nás chceli poctiť vašou spoločnosťou...“

Čo to bolo za vetu? Vzápätí boli všetci na nohách a siahali po gumákoch a bundách. Prebdenú noc v stajni si predsa nemohli nechať ujsť. Ako na zlosť sa zdalo, že i Kathrin sa rozhodla ísť s nimi, a nik sa neodvážil odhovárať ju. Pre Kathrin vlastne vôbec nebolo typické stráviť noc takýmto spôsobom. Keď už, tak nanajvýš na diskotéke, a v žiadnom prípade nie v stajni medzi senom a slamou. Kathrin sa však medzitým pevne rozhodla, že im vyrozpráva svoj príbeh. Teraz, alebo nikdy. Príležitosť vyzerala priaznivo. Zabalila sa do kabáta a šálu a kráčala za ostatnými. Pat dôrazne napomenula svojho psa Tobiho, čo nemotorne klúčkoval za nimi, aby sa správal civilizovane.

Jednoznačne sa dalo konštatovať, že Lucia sa má lepšie, aj keď ešte vyzerala nepokojne a sem-tam bolestivo odfrkla. No už tak vyľakane neprižmurovala oči a ani sa už nepokúšala neustále si ľahnúť ako predtým.

Pat ju nežne škrabkala za ušami. „Naša dobrá Lucia, teraz ti bude už len lepšie, uvidíš. To najhoršie máš za sebou. A okrem toho sme všetci pri tebe!“

Aby ostatné kone neboli nervózne, nezapli stropné osvetlenie, ale nechali svietiť len dve staré stajňové lampy. Pri ich blikajúcom svetle si posadali na balíky slamy, čo boli rozhádzané po okolí, a jeden z nich musel mať Luciu stále pod dohľadom.

„Konečne sa opäť cítim dobre,“ nadhodila Angie, „keď som s vami a s dvomi tuctami koní! To je lepšie ako čokoľvek iné.“

„Bola som naozaj smutná, že ste tu nemohli byť na Vianoce,“ povedala Pat. „S Tomom to bolo fajn, ale vy ste mi chýbali!“

Tom jej stisol ruku.

Diana si vzdychla. „My by sme aj boli prišli, ale rodičia nespolupracovali.“

Rodičia Angie a Diany mali pochopenie pre záujem svojich dcér o kone i pre to, že ich Soví hrad a široké zelené pláne pri mori načisto pobláznili, trvali však na tom, že raz za čas treba stráviť dovolenku aj s kompletnou rodinou. A tak bol pre dievčatá kurz lyžovania, ktorý si rezervovali vo Švajčiarsku, tiež veľmi zábavný, no so Sovím hradom sa, prirodzene, nedal porovnať.

„Ani ja som tu nebol,“ hlásil Chris. „Mňa poslali na jazykový kurz do Anglicka, lebo angličtina mi v škole akosi nejde. Bolo to celkom fajn, ale aj dosť namáhavé, lebo vyučovanie sme mali každý deň a učiteľka bola beštia. Ale rozhodne mi teraz ide angličtina o čosi ľahšie.“

Vianočné prázdniny... Anglicko... vyvíja sa to správnym smerom. Odrazový mostík sa teraz uvoľnil pre Kathrin. Panebože, tí budú vyvaľovať oči!

„Ja som bola na Vianoce v New Yorku,“ začala pokojným hlasom. „Otec tam bol pracovne a pomysleli sme si, že by sme tam spolu mohli stráviť pekných pár dní.“

Angie sa uškrnula. „To je ono! Naša milá Kathrin zatiaľ ešte nemala príležitosť vyrozprávať nám svoj úchvatný príbeh. Tom a Pat, musíte predsa vedieť, že tam Kathrin zažila veci, o ktorých my môžeme iba snívať. Niekoľko horúcich nocí plných lásky s...”

„Nič som nehovorila o nociach plných lásky!“ okamžite sa ohradila Kathrin.

„... a popri tom ešte odhalila bandu dílerov,“ neochvejne pokračovala Angie. „Pomysleli by ste si to o nej?“

„Preháňáš,“ nahnevane odvetila Kathrin. „Nebola som to ja sama, čo som vypátrala tých dílerov. Ale musím povedať, že bez môjho pričinenia by sa isto tak rýchlo neboli...”

„Prirodzene, že nie, Kathrin!“

„Sme o tom presvedčení!“

„Celé sa to volá: *Kathrin a jej nasadenie na Manhattane!*“

„Zaiste si niekoľkých z nich aj zložila, Kathrin, priznaj sa! Nám môžeš povedať všetko!“

Kathrin očervenela od zlosti. Typické, Angie a Pat sa ju opäť snažia zosmiešniť. Ale to hlúpe chichotanie ich ešte prejde!“

„Rada by som vám to porozprávala, lebo ide skutočne o veľmi napínavý príbeh,“ povedala dôstojne, „obávam sa však, že ste na to ešte príliš detinské.“

„Tak si to nechaj pre seba,“ odvetila Angie. Bola presvedčená, že Kathrin bude opäť, tak ako vždy, nehorázne zveličovať.

„Veď ju už nechajte rozprávať,“ dobrácky povedal Chris. Vždy mu bolo Kathrin tak trochu ľúto. „Tak poď, Kathrin, začni!“

„Neviem... bojím sa, že mi zase nebudete veriť ani slovo...”

„No, len do toho! My ti predsa veríme!“ Tom na ňu povzbudivo kývol. „Rozprávaj. Naozaj išlo o drogy?“

Kathrin to ešte pár minút na'ahovala, tvárila sa, že si musí nájsť správnu polohu pri sedení, ale potom jej už nič nebránilo pustiť sa do rozprávania.

„Takže, ako som už spomenula, leteli sme tesne pred Vianocami do New Yorku,“ začala. „Môj otec tam mal niekoľko stretnutí. Bývali sme, prirodzene, v hoteli Plaza. To je najlepší hotel v New Yorku!“

Celkom to nesedelo, ale to ostatní nevedeli – napriek tomu to na nich neurobilo až taký dojem, ako Kathrin dúfala.

„Jasné, v najlepšom hoteli,“ s patričnou vážnosťou potvrdila Pat. Katrin jej poznámku nebrala na vedomie.

„Na prvý sviatok nás priatelia mojich rodičov pozvali na veľkú párty. Bývajú v Riverside parku v jednom veľkom, starom dome. Sú nesmierne bohatí...“

Ostatní sa na seba pousmiali. Kathrin, ako inak, musela vždy hovoriť o peniazoch, čo druhí zarábajú.

„Takže, Jane a Bob – to sú priatelia mojich rodičov – majú syna. Volá sa Ted. Má dvadsaťjeden rokov.“

„A vyzerá fantasticky,“ doplnila Angie. „Predpokladám i to, že na svoj vek má k dispozícii už celkom pekné množstvo peňazí!“

Kathrin sa to dotklo. „Ak nechcete, aby som vám všetko vyrozprávala...“

„No tak sa už neurážaj. Pokračuj!“

„Takže, boli sme na tej párty. Odrazu zavolali môjho otca k telefónu...“